

OPINIONS

Nº 58 - Any 2014

Novembre

És el segon mes de tardor en què, al moment d'agafar el testimoni entregat pel mes anterior, molts catalans, per tradició, es reuneixen per celebrar la "castanyada": moniatos, castanyes, panellets, algun fruit sec... amb ganes de passar una estona de gresca en companyia i, oblidar per uns moments les preocupacions.

Diu la dita: "Per tots Sants, amaga mans". Comença el fred i queda enrere la il·lusió d'anar a collir els primers bolets tot trepitjant un bosc encara humit per unes pluges suaus sovintejades dies abans i, on fulles i matolls van adquirint matisos de colors daurats.

Novembre és el mes on el segon dia, està dedicat a tots aquells que van travessar la ratlla: uns ho van fer amb serenitat, pensant amb la immortalitat i un retrobament amb les persones que varen estimar incondicionalment. Altres, amb la indiferència o desesperació que, "Mort el gos s'acaba la ràbia".

Tant per a uns com per els altres és el final d'un itinerari que van recórrer amb: desencisos, salut precària o absència d'ella, injustícies, desamors... però també, amb il·lusions i esperances per obtenir un benestar material, espiritual, o emocional... on la lluita, per aconseguir-ho, els va ajudar a donar sentit a la seva vida.

També aquest dia recordem, potser amb més intensitat, als qui varen formar part del nostre dia a dia i que van deixar una petjada ¡¡tan forta!! que el seu record encara ens produeix un sentiment d'amor i melangia. Altres, els recordem amb un somriure o amb indiferència, altres... millor no perdre un segon recordant-los.

Una Opinió personal:

Després d'haver passat una vida plena d'esclats, produïts per alegries, rebel·lions, grans silencis... silencis exteriors però amb grans crits interiors que han estat testimonis d'un ahir ple de "perquè", i d'un devenir incert però, esperançat... la mort, com una culminació de la vida no em fa por. Em fan "por" les xacres corporals o anímiques que puguin ocasionar-me patiment fins que arribi el moment del comiat definitiu.

Tot plegat, predisposa a reflexionar sobre la precarietat de la vida i el seu final, el "perquè" ens ha tocat recórrer un camí en què hem hagut de decidir què era millor: si buscar la drecera de la comoditat, o seguir sortejant obstacles malgrat saber que, en qualsevol revolt, podem trobar un cartell en el qual es llegeix "Final de trajecte".

La meva religió diu que tot no s'acaba aquí, que la mort és el pas cap una plenitud i un estat de felicitat on ens retrobarem amb persones estimades en un lloc que anomenen "paradís".

El creure això, és un acte de fe que dóna sentit a la mort i, no deixa de ser una esperança i un consol per els qui han rebut aquest do, davant aquells que pensen que, quan “ella” arribi, serà la conclusió definitiva del seu pas per aquest món.

Malgrat sóc una creient “inconformista” que posa en dubte “veritats” basades en subjeccions, que l'Església dóna com a certes; en tocant a la continuïtat que existeixi un més enllà, (malgrat sigui un raonament pueril), em reconforta pensar que no desapareixeré del tot... que potser em transformaré en un estel, petit però, molt lluent, perquè quan els meus estimats tinguin un moment de solitud em puguin mirar, explicar què els angoixa i sentir en el seu interior que no estan sols, que encara que sigui d'una altra manera... estic amb ells.

[Em ve a la memòria una frase molt bonica que va escriure en Salvador Espriu que diu:

... I un dia, tal vegada molt llunyà ens trobarem, lliures, en l'etern i immutable espai infinit”]

Tot i la importància que té la “transcendència” per a qui fonamenta la seva vida en unes creences i una moral a seguir, esperant un premi o un càstig atorgat pel Jutge suprem, penso que: aquesta, no hauria de ser l'únic sentit de la vida, que hi ha altres motius pels quals val la pena viure, sense condicionar la nostra manera de fer a que sigui reconeguda en un més enllà.

¿Us heu plantejat mai, si poguéssiu tornar enrere, si el vostre comportament fóra el mateix?

Si la resposta és afirmativa vol dir que no us vareu equivocar escollint el camí. Si la resposta és negativa caldria esbrinar si ha estat per haver deixat passar ocasions o moments que no tornaran: per orgull, per mandra, per por del que diran o per vergonya... substantius que només condueixen a una introversió i a un individualisme que va ofegant i reduint la persona a un món petit i sense sentit i que, alhora, va deixant de banda la comunicació i l'estima. Característiques que formen una part, quasi imprescindible, per poder gaudir, dia a dia, de moments físics i emocionals intensos que, sense deixar de banda els espirituals o místics, donen una indescriptible plenitud interior.

La vida és ¡¡tan curta!! que l'hauríem de viure amb la màxima intensitat, però, sense oblidar uns valors ètics, morals i de convivència que no tenen gaire a veure amb la religiositat.

Deia Aristòtil que... ni poc ni massa, que és en el grau mig on es troba la virtut.

Més tocant cap a casa, l'escriptor i sacerdot Joan Aragonés, en un dels seus llibres titulat “Pessics d'humor i saviesa orientals”, des de l'experiència que li donava haver passat la vuitantena i haver tingut contacte i escoltat a gent de tota mena, escrivia en un petit paràgraf el següent:

“Espera l'altre món fent més bonic i alegre aquest, perquè donaries un mal testimoniatge de la teva esperança si confiant en el premi que pots rebre en un altra vida, desaprofiteassis aquesta”.

¡¡¡Quanta raó i saviesa apleguen tan poques paraules!!!

Maria Mercè Usón